

DOMINIO

Pastýřský list

Milování sourozenci v Kristu,

v atmosféře končícího liturgického roku a také ve dnech, kdy si připomínáme 25. výročí listopadových událostí roku 1989, píši Vám tento pastýřský list, který uslyšíte či budete číst o Vánocích.

Vánoční zvěst je plná nečekaných Božích činů, k nimž přicházíme jako ti, kteří se mohou radovat z nezasloužených projevů Boží lásky. Svědčností myslím na čtvrtstoletí svobody, kterou prožila naše země i naše církev, ale především na úžasný dar Božího vtělení, z něhož se smíme každoročně radovat. Musím však také v pokoře myslet na to, jak my lidé zacházíme s dary, kterými nás Bůh ve své lásce zahrnuje. Noci, která navždy spojila zemi s nebem, předcházelo očekávání toho, jenž byl lidstvu zaslíben již v ráji, který se kvůli prvotnímu hříchu nestal naším stálým domovem. Historický advent, dobu bezprostředně předcházející narození Spasitele, kterou sice vnímal tehdejší Boží lid Starého zákona jako dobu nazrálou, však mohlo opravdu osobně prožívat jen několik lidí. Spravedlivý Zachariáš se svou manželkou Alžbětou – rodiče předchůdce Páně, ale především Maria s Josefem, riskující smrt, nebo přinejmenším společenský skandál. Tady, v ztotožnění se s nepochopitelnou Boží vůlí a v překročení Zákona, který se tvářil jako Boží, se tvořila atmosféra pro příchod nové doby, v níž Bůh spojil své bytí navždy s naším lidstvím.

O Vánocích se smíme ponořit do ticha noci, které zvěstuje veliký zázrak Boží lásky, a znovu si uvědomovat, že v dítěti ležícím v jeslích dosavadní Boží skrytost dostává lidskou tvář a dosavadní Boží nevýslovnost dostává jméno. Prostřednictvím jeslí nám však chce Bůh něco důležitého sdělit. Třeba to, že ve vánoční

radosti je možné lehce přehlédnout že „*on je dán k pádu i k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat*“ (Lk 2,34). Abychom nenechali bez povšimnutí, že už odmítnutí galilejských poutníků Marie a Josefa u dveří betlémských nocleháren je stejného charakteru jako ukřižování, že ten, pro něhož nebylo místo v Betlémě, musel viset na kříži mezi nebem a zemí jako někdo, pro něhož není místo ani v nebi ani na zemi. Proto dřevo jeslí a dřevo kříže jsou stejným tajemstvím vykupitelské lásky: Tělo, které Maria vložila do jeslí, je totéž tělo, které, sejmuté s kříže, jí bylo položeno do klína. Právě na to jsem myslel, když jsem před pár týdny předával římskému biskupu Františkovi vedle oficiálního daru, jímž byl náš misál, i svůj malý osobní dárek – křížek, v jehož středu byl betlémský motiv.

Písmo v líčení vánočního příběhu několikrát poznamenává, že nikdo ze zúčastněných neznal pozadí dění, jen všichni žasli nad jeho mimořádností. Odstrčené dítě narozené v jeslích za městem viděné očima víry přitahuje pozornost nebe, ale chlév zůstane chlévem, nevděk nevděkem a opuštěnost opuštěností.

Ano, lidství – to je to svaté místo, kde se Bůh s námi setkává, ale je svaté jeho vtělením a jeho dobrovolným ponížením se až k smrti na kříži. Boží Syn přichází do světa porušeného, nevděčného, lhostejného a plného nepokoje a bezpráví. Dřevo jeslí i dřevo kříže jsou svědectvím o tom, že o lásce k Bohu toho opravdu ještě málo víme.

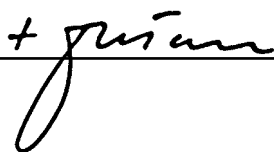
I dnes slavíme Kristův příchod ve světě, v němž nemlčí zbraně, teče lidská krev a lidská tížďadost spojená s touhou po moci zatemňuje lidský rozum i svědomí a odvrací vůli od hledání dobra. Vyhlazování a nesmírné utrpení

křesťanů v zemích Blízkého východu, k němuž, až na výjimky, mlčí západní „křesťanská“ civilizace, bratrovražedný konflikt na Ukrajině, ale také nedostatek rozumu, populismus a manipulace, kterou zažíváme ve světě politiky, a v neposlední řadě i farizejský kvas velkých slov a téměř žádných činů, který občas bobtná v naší bezprostřední duchovní blízkosti – to je svět, ve kterém žijeme, a v němž znovu, stejně jako bibličtí pastýři, spěcháme k betlémským jeslím, abychom se setkali s Bohem, který se z lásky k nám narodil jako nejposlednější z lidí. Když jsme kdysi – s jen několika věrnými v církvi – připojili své síly, k těm, kteří stáli za změnami, které přinesl listopad 1989, nesnili jsme tolik o zemi, před níž je bezpraně šťastná budoucnost, ale o církvi, která se stane ostrůvkem lásky, podobně jako ti, o kterých na počátku křesťanské historie říkali jejich pohanští spoluobčané: „*Podívejte se, jak se milují!*“ Za takovou církev jsme se modlili a pro ni stálo za to přinášet oběti v době, která to vyžadovala. Ano, dítě v jeslích je důkazem, že Boží láska není romantická iluze, nýbrž drsná a zahanbující skutečnost. Zamysleme se proto letos všichni v pokoře a v modlitbě u jeslí našeho Spasitele, čím můžeme přispět, aby se svět stal lidštějším a církvi v něm byla věrným obrazem jeho přicházejícího království, které již dnes žije v našich srdcích.

A nechme Vánoce promluvit jejich vlastní řečí. Je to poselství o tom, že jejich světlo zahání tmu. Tu, která panovala před 25 a více lety, i tu, která se pomalu a neznatelně občas snáší i dnes. Že „*to světlo ve tmě svítí a tma je nepohltíla*“ a nikdy nepohltní!

Ať Vám k tomu žehná Všemohoucí Bůh a já připojuji své modlitby za Vás za všechny. Moji drazí, přeji Vám pozhnané Vánoce a Boží blízkost v novém roce a stále!

Váš bratr

Obsah

Adventní recyklace	4
Balada o naději	6
Přehled vánočních bohoslužeb	7
Zpráva o mimořádném zasedání ibk.....	10
Partnerství farností tábor a Köthen-Halle-Quedlinburg	15
Přidejte se k nám!	16
Dozvuky z kongresu.....	17
Zprávy.....	18

COMMUNIO – vydává Starokatolická církev v ČR, Na Bateriích 27, Praha 6, 162 00
ISSN 1805-1243

Registrační číslo MK ČR E 20002.

Vyšlo 17. 12. 2014

tel. 224 319 528

e-mail: stkat@starokatolici.cz

www.starokatolici.cz

Za toto číslo zodpovídá redakční rada.

Náklady na výrobu tohoto čísla činí 20 Kč. Děkujeme za příspěvek na papír a tisk.

Grafická úprava a DTP: Marek Bárta

Neoznačené fotografie archiv redakce.

Fotografie na obálce – zdroj: CzechTourism

Adventní recyklace

Jan Křtitel řekl: „Já jsem hlas volajícího na poušti...“

(srvn. biblická čtení 2. a 3. neděle adventní)

Ve druhém roce úřadování prezidenta Zeman, za vlády Bohumilého a Zemědělskochemickokoblihového, když hejtmani jakoby spravovali kraje, za nejvyššího velkněze Františka, se dostalo jako tradičně a každoročně slovo Boží Janovi Ponořovačovi, stojícímu pevně v poušti adventu. Kajte se, nechte se ponořit do proudu studené, chlorem pročištěné vody a smyjte ze sebe hřích.

Mám rád Johna Baptistu (anglicky to má takový globální punc). Je pro mne tím správným obrazem doby čekání na hlavní Hvězdu. Předkapela, která nás má nakopnout, než se na pódiu objeví ten, koho čekáme.

Je dobře ten Jan, pódiová hvězda pouště, místa, které nezná slitování. Vybral si dobrý plac: na první pohled se zdá, že tu všechno zemřelo, ale ve skrytu písku to tepe, někde tam je schován pramínek života – snad i věčného života. Už nestačí pohodlí fádního a okoukaného chrámu, tady to začíná být opravdu napínavé. Prostě dobrá dramaturgie, dobrá scéna.

A co víc? V době žití zaběhnutých kolejí, v době, kdy zaznívá, že není potřeba nic měnit, se alternativy stávají více než oblíbenými. A to je ono, on je alternativec se vším všudy, muž undergroundu... nebydlí ve stavbách

typu podnikatelského baroka, neučesaný a rozvrkovaný dreař, na sobě smoking z velbloudí kůže, nabízí exotiku. Jídelníček je opět klasikou pro všechny druhy alternativců: dracené, usušené kobylinky smíchané s medem – vysokoenergetické jídlo, levné a nezatažující organismus konzervanty. On si na nic nehraje – je neskutečně skutečný, opravdový.

Ta opravdovost je magnetem, který přitahuje. Šokuje lid, oblbovaný frázemi a reklamami, nabízejícími výdobytky doby takřka zadarmo – plný pytel Bleskově dobrých a především špatných zpráv zadarmo, tělo očistí naše Aktivované mléčné výrobky bez tuku, budete čistí běloskvoucí – stačí jenom nasypat trochu našeho zázračného prášku... televizní mesíáši, jejichž dobrá zvěst se rozplyne, když dostaneme do rukou fakturu, osobní váha stále ukazuje stav před měsícem nebo se nám naše oblečení zbarví tak, jak nechceme. Iluze, která s opravdovostí nemá nic společného. Také nás přitahuje, ale jenom na chvíli.

Zpět k tomu šok-muži. Je třeba vyrazit do terénu. Už nestačí jenom poušť – místo usebrání, dobrých kázání, modlitby a očisty. Lidé mu věří, chce to čin. Lid žízni a je třeba ho napojit. Tak kam jít? Co takhle Jordán?

Řeka, to je dobrý nápad. Voda nikdy neztrácí na symbolismu. Pokání suchého polomrtvého písku proměníme v čistící pokání životadárné vody. Opuštění hříchů bude provázet koupel – a není nutné vysvětlovat, jak blahodárně voda působí na všechny smysly člověka. Ale opět zpátky k Janovi. Nejenže bylo vyměněno místo působení, ale změnil se i slovník našeho kazatele. Nechce se stavět do role

zda už máme napečeno, po sté odpovím, že nepeču, a ihned doplním, že dárky kupuji jenom dětem v počtu max. dva kusy na osobu, ženy v zástěře mi připomenou, že Ježíš by přece do neuklizeného nepřišel, a pokud on to neocení, tak návštěva ano, vytažování beden s ozdobami a zapeklité rozplétání zasukovaných kabelů od žárovek na stromeček je jeden z nejtěžších údělů adventních mužů, a nejtěžší kalibr je vysvětlovat dětem, že se narodí Ježíšek, který u každé cesty visí na kříži, a jak to, že ten všemohoucí Ježíš má jenom omezené prostředky na dárky atd. Nic s tím nenadělám (každý ať si to dělá a prožívá po svém), to je moje pokání – moje poušť v době předvánoční a příprava na toho, na kterého ukazuje Jan, andělé a ostatní proroci Bible. Naslouchejme tedy Janovi, nechme se jím vyvést z pouště stereotypů (pokud to alespoň trochu jde), obraťme se směrem k životodárnému prameni Božího milosrdenství a připravujme cestu – rozsvěcujme vlastní cestu, po které do našich životů vstoupí Pán. Zrecyklujme to staré v nás a otevřeme se tomu, který přichází.

☒ *Rostislav Toman
farář v Brně*

David Maria Turollo

balada o naději

(...) To je ta pravá dlouhá zima světa:

Advent, čas touhy
čas nostalgie a vzpomínek
(ráj vzdálený a nemožný!)
Advent, čas samoty
i něžnosti a naděje.

Ach, kéž bychom doufali všichni společně

všichni toutéž nadějí
a intenzivně

divoce bychom doufali
doufali s kameny

a stromy i se zrnem pod sněhem

a křičeli bychom tělem a krví
očima a rukama a krví;

doufali celým svým nitrem
celou myslí i srdcem.

Jen v Něj doufali;

ach, kéž bychom doufali všichni společně

se vším, co je,

doufali jen v Něho

touhou celého stvoření; (...)

Přehled vánočních bohoslužeb a doprovodných akcí v některých farnostech

Břidličná

Sv. Štěpán 26. 12. 2014 v 15⁰⁰ – eucharistická slavnost

Český Těšín

Štědrý den 24. 12. 2014 ve 22⁰⁰ – „půlnoční“ eucharistická slavnost

Sv. Štěpán 26. 12. 2014 v 16⁰⁰ – eucharistická slavnost s koledami

Slavnost Matky Boží 1. 1. 2015 v 15⁰⁰ – eucharistická slavnost

Desná v jizerských horách

Štědrý den 24. 12. 2014 ve 24⁰⁰ – půlnoční eucharistická slavnost

Svátek sv. Rodiny 28. 12. 2014 v 10⁰⁰ – eucharistická slavnost

Jablonec nad Nisou

Štědrý den 24. 12. 2014 ve 24⁰⁰ – půlnoční eucharistická slavnost

Boží hod vánoční 25. 12. 2014 v 18⁰⁰ – eucharistická slavnost

Svátek sv. Rodiny 28. 12. 2014 v 10⁰⁰ – eucharistická slavnost

během vánoční doby bude vystaven betlém „Achátová madona“ (betlém je možno vidět v době od 14⁰⁰ do 17⁰⁰ ve dnech 23., 25., 26., 27., a 28. 12. 2014)

Diaspora butoves u Jičína

Neděle 21. 12. 2014 ve 14⁰⁰ – eucharistická slavnost

Jihlava

Boží hod vánoční 25. 12. 2014 v 10⁴⁵ – eucharistická slavnost

Svátek sv. Rodiny 28. 12. 2014 v 10⁴⁵ – eucharistická slavnost

Pacov

Štědrý den 24. 12. 2014 v 16⁰⁰ – „půlnoční“ eucharistická slavnost

Boží hod vánoční 25. 12. 2014 v 10⁰⁰ – eucharistická slavnost s koledami

Sv. Silvestr 31. 12. 2014 v 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s poděkováním za uplynulý občanský rok

Praha

Katedrální chrám sv. Vavřince na Petříně

Štědrý den 24. 12. 2014 ve 24⁰⁰ – půlnoční eucharistická slavnost s koledami a hudbou folkrockové skupiny Fénix

Sv. Štěpán 26. 12. 2014 v 16⁰⁰ – eucharistická slavnost s koledami

Slavnost Matky Boží 1. 1. 2015 v 15⁰⁰ – eucharistická slavnost

během vánočního období bude od 10⁰⁰ do 16⁰⁰ denně přístupný originální kovový betlém Jaroslava Válka

Rotunda Nalezení sv. Kříže v ulici Karolíny Světlé

Boží hod vánoční 25. 12. 2014 v 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s koledami

Úterý 30. 12. 2014 v 18⁰⁰ – eucharistická slavnost

Sv. Silvestr 31. 12. 2014 v 17⁰⁰ – eucharistická slavnost a poděkování za uplynulý rok

Slavnost Zjevení Páně 6. 1. 2015 v 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s koledami a „tříkrálovým žehmáním“

Svátek Křtu Páně 11. 1. 2015 v 17⁰⁰ – eucharistická slavnost

Kaple sv. Máří Magdaleny u Čechova mostu

Neděle 21. 12. 2014 v 10⁰⁰ – dětská adventní bohoslužba

Vánoční vigilie 24. 12. 2014 ve 21⁰⁰ – eucharistická slavnost s koledami

Neděle 28. 12. 2014 v 10⁰⁰ – eucharistická slavnost

Slavnost Zjevení Páně 4. 1. 2015 v 10.00 h – eucharistická slavnost

Svátek Křtu Páně 11. 1. 2015 v 10⁰⁰ – eucharistická slavnost

Kaple sv. Rodiny pod Nuselskými schody

Vánoční vigilie 24. 12. 2014 v 15⁰⁰ – eucharistická slavnost s koledami

Svátek sv. Rodiny 28. 12. 2014 v 15⁰⁰ – poutní eucharistická slavnost

Šumperk

Štědrý den 24. 12. 2014 ve 22⁰⁰ – „půlnoční“ eucharistická slavnost

Boží hod vánoční 25. 12. 2014 v 9³⁰ – eucharistická slavnost s koledami

Svátek sv. Rodiny 28. 12. 2014 v 9³⁰ – eucharistická slavnost

Sv. Silvestr 31. 12. 2014 v 17⁰⁰ – eucharistická slavnost a poděkování za uplynulý občanský rok

Slavnost Matky Boží, Panny Marie 1. 1. 2015 v 9³⁰ – eucharistická slavnost

Tábor

Štědrý den 24. 12. 2014

v 9³⁰ – setkání u betlémského světla na Žižkově náměstí

ve 24.00 h – půlnoční eucharistická slavnost s provedením České mše vánoční od Jana Jakuba Ryby

Sv. Štěpán 26. 12. 2014 v 9⁰⁰ – eucharistická slavnost (v modlitebně CASD)

Svátek sv. Rodiny 28. 12. 2014 v 9⁰⁰ – eucharistická slavnost (v modlitebně CASD)

Nový rok 1. 1. 2015 v 16³⁰ – novoroční eumenická bohoslužba

Slavnost Zjevení Páně 4. 1. 2015 v 9⁰⁰ – eucharistická slavnost

Svátek Křtu Páně 11. 1. 2015 v 9⁰⁰ – eucharistická slavnost

Varnsdorf

Štědrý den 24. 12. 2014

ve 14³⁰ – živý betlém a zpěv koled

ve 20⁰⁰ – vánoční eucharistická slavnost
v osadě Naděje u Cvikova

ve 24⁰⁰ – půlnoční eucharistická slavnost

Boží hod vánoční 25. 12. 2014 v 10⁰⁰ – eucharistická slavnost

Svátek sv. Rodiny 28. 12. 2014 v 10⁰⁰ – eucharistická slavnost

Sv. Silvestr 31. 12. 2014 v 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s poděkováním za uplynulý občanský rok

Slavnost Zjevení Páně 4. 1. 2015 v 10⁰⁰ – eucharistická slavnost

Zlín

Pondělí 22. 12. 2014 v 18⁰⁰ – adventně-vánoční večírek spojený se shromážděním obce (ekumenický sál Zlínského klubu 204)

Štědrý den 24. 12. 2014 ve 21⁰⁰ – „půlnoční“ eucharistická slavnost

Svátek sv. Rodiny 28. 12. 2014 v 10⁰⁰ – eucharistická slavnost

Slavnost Matky Boží, Panny Marie
1. 1. 2015 v 10⁰⁰ – eucharistická slavnost

Slavnost Zjevení Páně 4. 1. 2015 v 10⁰⁰ – eucharistická slavnost

Svátek Křtu Páně 11. 1. 2015 v 10⁰⁰ – eucharistická slavnost

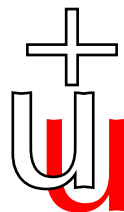
Zpráva o mimořádném zasedání ibk

Ve dnech 29. a 30. října 2014 se ve Vatikánu konalo mimořádné zasedání Mezinárodní biskupské konference starokatolických biskupů církvi Utrechtské unie (IBK).

Hlavním bodem zasedání bylo nejdříve pracovní setkání s kardinálem Kurtem Kochem, který je bývalým bazilejským biskupem a v současnosti prezidentem Papežské rady pro jednotu křesťanů (Pontificium Consilium ad Unitatem Christianorum Fovendam). Tématem byla další práce mezinárodní římskokatolicko-starokatolické komise pro dialog, jejíž těžiště je v současné době dopracování poznámkového aparátu k dokumentu *Církev a církevní společenství* z roku 2009, jakož i proces přijetí a šíření tohoto dokumentu. Diskutována byla i otázka spoluúčasti na bohoslužbě (*communicatio sacris*); zde konstatovala římskokatolická strana, že jeho hlavní překážkou je skutečnost, že starokatolické církve světi do kněžského úřadu ženy, přičemž tato otázka je od pontifikátu sv. Jana Pavla II. v římskokatolické církvi věroučně prakticky uzavřena a mohl by ji změnit pouze další koncil. Diskutovány byly i další otázky, k posunu by mohlo v budoucnosti dojít například ve věci přizvání zástupců Utrechtské unie na biskupské synody v Římě. Vrcholem cesty pak byla historicky první soukromá audience starokatolických biskupů a doprovodné delegace u římského biskupa a papeže. Přijetí se účastnil též prefekt papežského úřadu, arcibiskup Georg

Gänswein. Delegace Utrechtské unie pobyla v papežském sídle téměř hodinu, arcibiskup utrechtský a papež František nejdříve přednesli slavnostní projevy, po kterých následovalo osobní setkání jednotlivých členů delegace s hlavou římskokatolické církve. Při této příležitosti předali zástupci českých starokatolíků, biskup a místopředseda synodní rady, papeži Františkovi český starokatolický misál s osobním biskupským věnováním, jakož i umělecké dílo – skleněný kříž s betlémským motivem, jehož autorkou je výtvarnice Iva Hubáčková. Po audienci se všichni odebrali do nekropole svatopetrského chrámu, kde se společně s kardinálem Kochem pomodlili modlitbu Páně a vyznali svoji víru Nicejsko-caňhradským vyznáním. V krátké modlitbě setrvali i u hrobů papežů Jana XXIII. a sv. Jana Pavla II. Při neformálním obědě s kardinálem Kochem se naskytla příležitost k projednání dalších témat; kardinál projevil mimo jiné svůj zájem o historii české starokatolické církve a historii českého utrakvistu.

☒ *Květoslav Tomáš Krejčí*

Projev j. e. dr. Jorise A. O. I. Verammena, arcibiskupa utrechtského a předsedy Mezinárodní starokatolické biskupské konference, u příležitosti návštěvy Mezinárodní starokatolické biskupské konference u Svatého otce, papeže Františka

Svatý otče, svátek svatého Willibrorda v roce 1966 byl svátkem historickým. Dne 7. listopadu toho roku totiž Bernard kardinál Alfrink, utrechtský římskokatolický arcibiskup, navštívil katedrální chrám svého bratra Andrease Rinkele, starokatolického arcibiskupa, aby přečetl dopis, jehož autorem byl Augustin kardinál Bea, předseda Sekretariátu pro podporu jednoty křesťanů. Ve svém dopise kardinál Bea podtrhl připravenost Říma zapojit se do procesu dialogu s nizozemskou starokatolickou církví a dalšími církvemi starokatolické Utrechtské unie. Záměrem byl otevřený dialog, oproštěný od stavu v minulosti. Nadšení bylo obrovské, byl to historický okamžik. Od té doby mnoho lidí na obou stranách odvedlo veliký kus práce. Výsledkem bylo

zlepšení našeho vztahu s římskokatolickou církví ve všech našich zemích. Věnovali jsme velké úsilí i bilaterálním rozhovorům na místní i na mezinárodní úrovni. V tomto ohledu je třeba zmínit pokračující práci mezinárodní skupiny pro dialog. Z iniciativy Waltera kardinála Kaspera a mého předchůdce arcibiskupa Antonia Jana Glazemakera byla její práce zahájena v roce 2003 a výsledkem je dokument, který byl oceňován pro svoji teologickou hloubku i pro pragmatický přístup k otázkám, které nás stále rozdělují. Dokument nazvaný „*Církev a církevní společenství*“ popisuje základní ekleziologické pohledy, jež sdílíme. Za použití metody „diferenciovaného konsenzu“ se podařilo identifikovat naše společné pojetí Církve. Dokument uvádí, že konflikt

mezi naším společenstvím a římskou církví „představuje vnitrokotolický problém“ (bod 2) a uzavírá, že „vykazuje rysy sporu v jedné rodině“ (bod 87). Náš názorový rozdíl je v každém případě vnitrokotolickou záležitostí. Dobrým poselstvím této zprávy je to, že se vzájemně považujeme za členy jedné rodiny, špatnou zprávou je to, že nadále existují některé významné otázky, které nás rozdělují. Je třeba udělat ještě mnoho práce. Jsme proto rádi, že Kurt kardinál Koch přišel v této fázi mezinárodního římskokotolicko-starokatolického dialogu s pozváním se těmito otázkami, představujícími výzvu, zabývat do hloubky.

Dnes, anno Domini 2014, 48 let od onoho památného roku 1966, jsou zde poprvé v historii všichni starokatoličtí biskupové Utrechtské unie s Vámi, Svatý otče. Za posledních 125 let se starokatoličtí biskupové snažili jednat jakožto vpravdě katoličtí biskupové vedoucí své katolické církve k otevřenosti celé ekumeně. V Utrechtské deklaraci, podepsané před 125 lety, i nadále uznáváme jedinečné postavení římského biskupa, papeže, v celé Církvi. Od té doby jsme se ve starokatolické ekleziologii snažili prozkoumávat, jak by tento úřad mohl požívat primátu pro všechny církve na světě, jakožto osobní znamení jednoty sdílené těmito církvemi. V naší ekleziologii zdůrazňujeme skutečnost, že úřad římského biskupa nemá univerzální jurisdikci. Věříme naopak, že by biskup římský jakožto *primus inter pares* požíval vyšší mravní autority, pokud by byl jeho úřad pevně zakotven v synodalitě biskupů, představujících své místní katolické církve. Jsme přesvědčeni, že Vaše služba má hrát nesmírně důležitou roli v rozvoji ekumeny, který je nezbytný pro místní církve na pomoc

hlásání evangelia v moderním světě. Jsme i nadále vděční za úvahy o roli římského biskupa, které již vyjádřil papež svatý Jan Pavel II. v dokumentu *Ut unum sint* a která již Vaše Svatost zopakovala ve své exhortaci *Evangelii gaudium* (bod 32). Uděláme vše proto, abychom k této vysoce významné otázce i my přispěli.

Ve starokatolické ekleziologii se považujeme za dědice těch odhodlaných katolíků, kteří se za poslední staletí ocitli ve sporu s římským stolcem kvůli vývoji v katolické církvi jakožto celku. Jejich cílem nebylo odejít od Říma, ocitli se však odloučení od církve, kterou milovali. Stojíce na jejich ramenou zdědili jsme jejich spiritualitu, jež je charakterizována hlubokou vírou v Boží milost, která volá všechny pokřtěný lid k účasti na Božím odhodlání spasit každou lidskou bytost. Odraz této spirituality vidíme v synodálně-episkopální struktuře každé místní katolické církve, která s sebou nese praxi kritické otevřenosti vůči vývojovým tendencím lidské společnosti. Tato dvojí solidarita s Bohem a lidstvem stojí v srdci starokatolického charismatu. Spolupracující se svými bratry a sestrami ve všech církvích se pokorně snažíme přispět ke katolicitě církve, která je darem Boží solidarity uváděné do praxe Božím lidem. Tato katolicita od nás všech vyžaduje *conversio ad Dominum*.

Když byl irský misionář svatý Willibrord vyslán na evropský kontinent, aby organizoval jeho evangelizaci, přišel v roce 698 do Říma, aby byl konsekrován „arcibiskupem Frísů“ a tudíž je považován za prvního utrechtského biskupa. Pro poslání, svěřené mu od Pána, mu bylo podpory římského stolce skutečně zapotřebí. Pro nás je naše přítomnost zde dnešního dne jasným vyjádřením naší

adherence k římskému stolci, k Vám, Svatý otče, i našeho odhodlání pro církev a její celosvětovou katolicitu. Pokorně toto odhodlání předkládáme Vaší Svatosti v upřímné víře, že naše solidarita s římským stolcem tuto katolicitu posiluje.

Svatý otče, modlíme se, aby náš Pán Vaší službě žehnal. Budte prosím ujištěn o našich

modlitbách za Váš úřad příští týden, o svátku svatého Willibrorda!

✠ *Joris A. O. L. Vercammen*
arcibiskup utrechtský a předseda
Mezinárodní starokatolické
biskupské konference
Vatikán, 30. října 2014

Pozdrav Jeho Svatosti papeže Františka delegaci Starokatolické biskupské konference Utrechtské unie

Vaše milosti, Vaše excelence, těší mne, že Vás, členy Starokatolické biskupské konference Utrechtské unie, mohu přivítat, protože Vaše návštěva nám nabízí cennou příležitost k přemítání o naší společné ekumenické cestě.

Tento rok si připomínáme patnácté výročí vyhlášení dekretu II. vatikánského koncilu *Unitatis Redintegratio*, který otevřel novou éru ekumenického dialogu a vyjádřil trvalé odhodlání katolické církve usilovat o jednotu Kristových učedníků. Pro všechny z nás hraje mezinárodní římskokatolicko – starokatolická komise pro dialog významnou roli při hledání ještě větší věrnosti Pánovy modlitby „aby všichni byli jedno“ (srov. J 17,21). Podařilo se budovat nové mosty hlubšího vzájemného porozumění i praktické spolupráce. Byly nalezeny konvergence i konsensus a byly lépe označeny rozdíly, jež byly zasazeny do nových kontextů. Jakkoli se radujeme, kdykoli činíme kroky vedoucí k těsnějšímu společenství ve víře a v životě, jsme též zarmoucení, když si uvědomíme, že v průběhu času mezi námi vznikly nové neshody. Teologické a ekleziologické

otázky, které vznikly během našeho oddělení, jsou nyní překonávány s ještě většími obtížemi vzhledem k narůstající vzdálenosti mezi námi v otázkách služby a rozlišování etických otázek. Výzvou pro katolíky a starokatolíky je tudíž vytrvat v podstatném teologickém dialogu a kráčet společně dál, modlit se spolu a pracovat spolu v hlubším duchu obracení se ke všemu, co Kristus zamýšlí pro svoji Církev. V tomto odloučení se na obou stranách vyskytly závažné hříchy a lidská pochybení. V duchu vzájemného odpuštění a pokorného pokání se nyní musíme snažit posílit naši touhu po smíření a pokoji. Cesta k jednotě začíná proměnou srdce, vnitřní proměnou (srov. *Unitatis Redintegratio*, 4). Je to duchovní cesta vedoucí od setkávání k přátelství, od přátelství ke společenství. Při putování po této cestě je změna nevyhnutelná. Musíme být vždy připraveni naslouchat a následovat podněty Ducha svatého, který nás uvádí do veškeré pravdy (srov. J 16,13).

Mezitím v srdci Evropy, která je tolik zmate-na ohledně vlastní identity a poslání, existuje řada oblastí, ve kterých katolíci a starokatolíci

mohou spolupracovat při vypořádávání se s hlubokou duchovní krizí, jež se týká jednotlivců i společnosti. Existuje tam žízeň po Bohu. Existuje tam hluboká touha po přesvědčivém svědectví o pravdě a hodnotách evangelia. To je způsob, jak se můžeme vzájemně podporovat a povzbuzovat, zejména na úrovni farností a místních komunit. Duše ekumenismu leží v „obrácení srdce a svatosti života spolu se soukromými a veřejnými modlitbami za jednotu křesťanů“ (*Unitatis Redintegratio*, 8). V modlitbě za druhého a ve společné modlitbě naše rozdíly stoupají vzhůru a jsou překonávány ve věrnosti Pánu a jeho evangeliu.

Jsem si vždy vědom toho, že „svatý záměr znovu usmířit všechny křesťany v jednotě jediné a jediné Kristovy církve přesahuje lidské síly a schopnosti“ (ibid, 24). Naše naděje má kořeny v modlitbě samotného Krista za církev. Ponořme se znovu do oné modlitby tak, aby naše snažení mohlo být vždy posilováno a vedenou Boží milostí.

☒ papež František
Vatikán, 30. října 2014

Partnerství farností

Prostřednictvím facebooku jsem se loni seznámil s kolegou, starokatolickým farářem v Sasku-Anhaltsku Wilfriedem Büchse (rodákem z Děčína). Slovo dalo slovo, napadlo nás, že bychom se mohli navzájem navštívit a uzavřít partnerství mezi svými farnostmi.

Přání jsme uvedli ve skutek, a tak jsem 28. 6. t. r. vyrazil s mými dětmi Marií a Vojtěchem do bývalé NDR. Navigace nás vedla spolehlivě, a tak jsme obědvali již s našimi novými přáteli: farářem Wilfriedem, jeho ženou Dorotheou, dcerou Katharinou a jejím přítelem. Odpoledne jsme si prohlédli město Köthen, kde je několik kostelů. V jednom z nich působil i J. Sebastian Bach. V neděli odpoledne jsme prožili společenství při eucharistii v kapli Svatého Ducha v Köthen, při níž jsem kázal. Následujícího dne jsme vyrazili do oblasti Harz, kde jsme navštívili románský „Stiftkirche“ sv. Cyriaka v Gernrode. Pak již následoval překrásný Quedlinburg (v UNESCO), kde nás člen tamní starokatolické farnosti pan Olbricht provedl městem, hradem i kostely. Naše církev slaví v Quedlinburgu bohoslužby jednou měsíčně v sále evangelického domu. Třetí den návštěvy jsme pak zažili nádherné chvíle na (pěší) pouti ke starému románskému kostelu Petersberg, vedle něhož je moderní evangelický klášter. Následovala cesta do Halle, rodného města G. F. Händela, kolem jehož rodného domu jsme šli, prohlédli si krásný interiér evangelického kostela „Marktkirche Unser Lieben Frauen“, v němž bratr Wilfried přijal roku 1989 jáhenské svěcení od utrechtského arcibiskupa

tábor a Köthen-halle-Quedlinburg

A. J. Glazemakera. Krásným vrcholem úterý 1. července byla koncelebrovaná bohoslužba v kapli sv. Jiří v Halle. Po ní jsme se pozdravili s místními farníky, z nichž někteří jsou rodáci z Československa a byli po válce vysídleni do Německa. Cestou zpět jsme se zastavili v obci Wülknitz bei Köthen, kde je krásný románský kostel z 12. století. Ve středu 2. července jsme s Vojtěchem odjeli domů, ale naše Marie zůstala u farářské rodiny Būchse až do konce měsíce a zúčastnila se s nimi těchto církevních akcí: 6. července děkanského (vikariátního) dne v klášteře sv. Adalberta v Lipsku-Wahren, 10. července zasedání Rady křesťanských církví v Sasku-Anhaltsku (ACK) na adventistické teologické vysoké škole ve Friedensau, 19. července starokatolické bohoslužby v Quedlinburgu a konečně 24. července varhanního koncertu v Eldorfu.

Manželé Wilfried a Dorothea Būchse naši dceru Marii přivezli domů v pátek 25. července. Ubytovali jsme je v penzionu a prošli se s nimi kolem Lužnice v krásné přírodě u Stádleckého mostu. V sobotu jsme jim ukázali soběslavská Blata (ves Záluží) a pobědvali s mojí matkou a sestrou v Českých Budějovicích. V mém rodném domě pak byla káva a zákusek. Protože ten den se konaly Holašovické slavnosti ve známé krásné vsi v UNESCO, naši návštěvu jsme tam zavezli. Ale jak jsme zjistili, hluk a davy lidí jim moc nesydlily. Vyvrcholením partnerské návštěvy ze Saska-Anhaltska byla slavnostní eucharistie v neděli v propůjčené modlitebně u adventistů v Táboře (naš kostel se opravuje). Při bohoslužbě byla přijímána do katechumenátu

paní Helena Boháčová. Wilfried brilantně kázal česky. Češtinu studuje již mnoho let. Při posezení po mši svaté jsme oslavili „abrahá-

moviny“ farníka MUDr. Milana Kasla. Odpoledne nás provedl tábořským podzemím (pod náměstím) sám pan ředitel Husitského muzea v Táboře, náš jáhen ThDr. Jakub Smrčka. Následovalo občerstvení v naší farní kanceláři na tábořském náměstí a vycházka kolem staré křížové cesty v Táboře-Klokotech. Navštívili jsme i místní slavný poutní kostel, kde se právě konala řeckokatolická bohoslužba. Krásný den jsme zakončili posezením u kaple Dobré vody na Klokotech. Moje manželka Alenka nám připravila výbornou večeři a příští den dopoledne se návštěva rozloučila. Nechybělo dojetí, opravdu jsme si na sebe zvykli. Věřím, že tyto návštěvy nebyly posledními a partnerství našich farností bude pokračovat. Rodině faráře Wilfrieda chci i touto cestou poděkovat za úžasnou pohostinnost a krásné společné chvíle. Uvědomil jsem si znovu, že církev není jen nějaká instituce, ale velká rodina bratrů a sester.

✉ Alois Sassmann, tábořský farář

Přidejte se k nám!

Krabice od bot 2014

V jednom štetlu začalo některým z jeho obyvatel vadit jednání žebráků – šnorerů. I dali hlavy dohromady, vymysleli rozumné řešení, které by problém vyřešilo, a vydali se za cadikem, aby jim je pomohl prosadit.

„Viš, rebe, ti žebráci nás obtěžují. Tak jsme si říkali, že bychom ustanovili fond, do kterého bychom všichni přispívali, a z něho by se peníze jednotlivým žebrákům rozdělovaly. Ti by nemuseli žebrat a my všichni bychom měli od nich pokoj.“

Cadikova odpověď však byla jiná, než si představovali. Položil jim otázku: „Víte, co bylo největším hříchem Sodomy?“

Po chvíli rozpačitého ticha pokračoval: „Vzpomínáte, jak tam ukamenovali dívku za to, že podala chleba hladovějícímu starci? Možná tam měli také fond, ze kterého se rozdělovala pomoc potřebným...“

Na tenhle příběh z Chasidských vyprávění od Martina Bubera si často vzpomínám, když přijde řeč na charitu a církev. Pro mnoho z nás je ulehčením, když víme, že tu jsou organizace jako Diakonie či Charita, které pomáhají potřebným a poskytují jim služby na vysoké úrovni. Ale... nevytrácí se s vědomím „Charita to zařídí“ náš smysl pro solidaritu s těmi, ke kterým pomoc charitativních organizací nedosáhne?

Jednou z možností, jak náš smysl pro solidaritu podporovat a rozvíjet jej především u dětí, je projekt **Krabice od bot**. Jeho myšlenka je jednoduchá – děti doma v předvánočním čase vyberou hračky pro své vrstevníky z chudých

rodin, zabalí je do krabice od bot a předají do sběrného místa, odkud krabice doputují k dětem, kterým udělají radost.

Loni projekt Krabice od bot přinesl radost 1500 dětem z rodin ohrožených sociálním vyloučením, i vy letos můžete pomoci počet obdarovaných dětí rozšířit.

✉ *Marek Bárta*
foto archiv projektu

Podrobnější informace a potřebné kontakty na sběrná místa naleznete na

www.krabiceodbot.cz

Přidejte se k nám!

dozvuky z kongresu

rozhovor s... **Hildou Witters, manželkou arcibiskupa Jorise Vercammena**

Jak dlouho trvala příprava kongresu a co byste chtěla zdůraznit?

Přípravu kongresu jsme zahájili před třemi lety. Kladli jsme si otázky jako např.: Co bude obsahem kongresu? Kde najdeme příhodné místo konání? Jak se nejlépe spojíme s farnostmi Utrechtské unie, které jsou rozprostřené po celé Evropě? Jak je můžeme motivovat k tomu, aby přijeli do Utrechtu? Po utvoření výboru jsme pak založili i podvýbory, které nám pomohly v mnoha ohledech se s naším úkolem vypořádat.

Pomáhali nám členové všech zúčastněných církví, obsah a program kongresu jsme tvořili už od září 2012.

Co bylo největší výzvou?

„*Vstaň a jdi*“ bylo heslem kongresu. Bylo proto naší výzvou se jím řídit nejen po dobu kongresu, ale i po jeho skončení. Podkomise zabývající se obsahovými aspekty kongresu strávila dlouhý čas nalézáním správného způsobu, jak se této úlohy zhostit. Chtěli jsme epizodu ze Skutků přiblížit našemu každodennímu životu.

Další výzvou bylo více společně pracovat. Mysleli jsme, že kongresu se účastní asi 350 osob a ono jich nakonec v sobotu bylo skoro 850. To překonalo všechna naše očekávání. Bylo to obrovský úspěch.

Nenapadá Vás nějaká humorná historka z průběhu kongresu?

Jedna humorná historka, která ale v tu chvíli spíše přinesla mrazení: těsně před zahájením kongresu jsme zjistili, že na náměstí Mariaplaats, kde začínaly nešpory, není rozvod elektriny. Škola hned vedle náměstí se laskavě nabídla, že nám poskytne připojení, ale problém byl v tom, že neměla okna vedoucí na náměstí... Existovalo nějaké řešení? Nášť ano. Majitel turecké restaurace vedle náměstí byl tak laskavý a připojil nás. Mezináboženská solidarita hned na počátku kongresu – další úspěch J

☒ *otázky kladl Květoslav Krejčí*

Zprávy

Zlíňští starokatolíci využívají nové prostory

Od začátku listopadu 2014 užívá zlínská starokatolická farnost prostory v budově bývalé Krajské knihovny Františka Bartoše ve Zlíně, která nyní nese název Zlínský klub 204 a nachází se na křižovatce třídy T. Bati a Školní. Prostory budou využívány k pravidelným aktivitám farnosti dovnitř i venek, jako například večerní modlitba, posezení s farářem a podobně. Bohoslužby farnosti se konají i nadále v Kapli Kristova vzkříšení.

Medailon Grzegorze Żywczoka v České televizi

V neděli 26. října 2014 uvedla Česká televize v rámci cyklu Cesty víry medailon našeho pacovského a pelhřimovského faráře Grzegorze Tomasze Żywczoka. Tento díl se jmenuje „Když vás chrání všichni svatí...“. Grzegorz (Řehoř) Żywczok je dlouhá léta naším knězem a v současné době pracuje také na operačním středisku jihočeského policejního ředitelství. V dokumentu o sobě

bratr farář Řehoř leccos prozradí, stejně jako bratr biskup Dušan či bratr Alois Sassmann,

farář z Tábora. Video je ke zhlédnutí v archivu České televize, odkaz naleznete i na stránkách www.starokatolici.cz.

Setkání zástupců ekumeny s kardinálem Parolinem

Kardinál Pietro Parolin (druhý zprava), vatikánský státní sekretář, pobýval v polovině listopadu na pozvání pražského arcibiskupa Dominika Duky v Praze. V rámci své návštěvy si vyhradil čas také pro setkání se zástupci

ekumeny, se kterými se sešel v refektáři Strahovského kláštera v pátek 14. listopadu.

Český rozhlas připravuje nové duchovní pořady (bez dohody s církvemi)

Český rozhlas změní koncepci ve vysílání duchovních a etických pořadů. Novými budou pravidelné rozhovory s osobnostmi duchovního světa a morálními autoritami na stanici ČR1 – Radiožurnál, dále nedělní speciál *Jak to vidí...* na Dvojce nebo duchovní a společenský magazín v rámci regionálního vysílání. Snahou rozhlasu je od religiózního charakteru přejít k obecnějšímu etickému a spirituálnímu pojetí, tedy k většinovému posluchači.

Několikrát týdně budou do vysílání Radiožurnálu vstupovat aktuální příspěvky, jako reportáž, krátký rozhovor nebo anketa, jež nahradí dosavadní pořady stanice Křesťanský týdeník a Doteky víry.

Početné zastoupení duchovních pořadů zůstane i na Vltavě, konkrétně každý všední den Ranní úvaha, v neděli Liturgický rok, Ranní slovo, Duchovní hudba, Slovo mezi nebem a zemí a bohoslužba, která má zůstat jediným pořadem zaměřeným na „křesťanskou minoritu“.

Na stanici Plus zůstávají večerní relace Kořeny a Za hranou, k nim přibudou Hovory

na duchovní témata. Na Rádiu Wave pokračuje pořad Hergot!, který představuje neortodoxní pohled na duchovní záležitosti. Na regionálních stanicích nově vznikne padesátiminutový magazín složený z aktuálních příspěvků z oblasti duchovních a společenských trendů.

Valné shromáždění Ekumenické rady církví nicméně uložilo předsednictvu ERC vstoupit ve spolupráci s ČBK v jednání s ředitelem Českého rozhlasu za účelem vyjasnění si změn ve formátu náboženského vysílání od ledna 2015.

Vzhledem k jednání s ředitelem rozhlasu v průběhu roku 2014, ve kterém byli zástupci ERC i ČBK informováni, že se nechystají žádné zásadní změny, je přesunutí náboženských pořadů mimo okruh hlavních vysílacích stanic důležitým krokem rozhlasu, se kterým nebyly církve obeznámeny. Vzhledem k dosud platné dohodě mezi rozhlasem a zástupci církví by tyto kroky měly být konzultovány. Pokud rozhlas nepovažuje uzavřenou dohodu za platnou, bylo by vhodné domluvit pravidla a formát další spolupráci – kromě jiného i pro poslání mediální komise ERC.

**Návštěva tábořského
faráře v partnerské farnosti
v Sasku-Ānhaltsku**

